

říjen 2023

EMKO

exkurze
do Temelína

recenze knihy
Rudá
královna

rozhovor
s ředitelem

Cestování

EXKURZE
DO ITÁLIE

ÚVODNÍK

Milí čtenáři eMka,

dovolte mi přivítat vás u prvního čísla nového školního roku 2023/24. Tento rok se zatím na našem gymnáziu nesl ve znamení mnoha změn, ať už v mnohých rekonstrukcích spojených s instalací rekuperace a oprav školního dvora, tak ve vedení našeho časopisu. Chtěla bych tedy proto nejdříve poděkovat naší bývalé šéfredaktorce Anně Přečkové za její práci pro eMko.

V prvním čísle již tradičně přinášíme rozhovor s panem ředitelem, kterého pro vás vyzpovídala Klára Holendová. Co se novinek týče, ty filmové nám představí Dora Kaletová a ty ze školní pekárny zase Oliver Turecký. Další těžko přehlédnutelnou novotou je samozřejmě rekonstruovaný školní dvůr, o kterém informuje Karolína Běčáková. Představíme vám i nejednu školní exkurzi, a to jak tu do Itálie v textu od Anny Hrubé, tak tu do jaderné elektrárny Temelín, kterou vám zprostředkovala Anna Katharina Hinterreiter. Kromě školních akcí se však autoři našeho časopisu vydali na výpravy i ve volném čase, ať už Václav Šindelář se svými již klasickými tipy na výlety, tak třeba Prokop Konicar, který vám formou reportáže přiblíží cestu stopem po Evropě. Toto vše a ještě mnohem více najdete na stránkách říjnového vydání...

ŠÉFREDAKTORKA

Ema Dančíková
KVIA

OBSAH

Rozhovor s ředitelem školy Klára Hodenová, 1.A	01
Školní dvůr Karolína Běčáková, SB	03
Výlet do Mikulova na Moravě Václav Šindelář, KVB	04
Filmy v tomto školním roce Dora Kaletová, SB	06
Rudá královna Ema Dančíková, KVIA	08
Rok poté Valérie Lokajová, SB	10
Příběhy z autostopu Prokop Konicar, OKTA	11
Novinky v naší školní pekárně Oliver Turecký, SB	16
Za rybami do Vodňan, za pískem do Písku Václav Šindelář, KVB	17
Adaptační kurz 1.A Jan Havlásek, 1.A	20
Exkurze do Itálie Anna Hrubá, KVIB	21
Jak se natáčí film v Praze Adéla Hladíková, KVIA	23
Fantastické příhody pana Nehody Emma J. Mušálková, SB	25
Exkurze do Temelína Anna Katharina Hinterreiter, OKTA	28

ROZHOVOR S ŘEDITELEM ŠKOLY

NA TÉMA KLIMATIZACE

Dobrý den, pane řediteli, ráda bych Vám položila několik otázek ohledně projektu klimatizace. Můžeme hned začít první otázkou, což je:

Jaký byl samotný důvod pro instalaci klimatizace?

Myslím si, že pokud jste na naší škole již několik let, tak vidíte a cítíte, že změna klimatu se dotýká i naší budovy. Je to budova starší šedesáti let, nebyla koncipována na počasí tohoto typu, takže v podstatě během dubna, určitě května a června, a většinou i během září a října budova přestane splňovat základní podmínky efektivního používání. Největším problémem je vysoká teplota ve třídách. Není nic výjimečného, když teplota přesahuje 35, ale i 38 stupňů. Bylo nutné s tím bezpodmínečně něco zásadního udělat.

Instalovala se klimatizace v celé škole, nebo jen v některých jejích částech? Například tělocvična nebo jídelna?

Takováto rozsáhlá rekonstrukce ve staré budově je nesmírně složitá věc, je finančně velmi náročná, a pravděpodobně ani ve spolupráci s naším zřizovatelem, a tím je Moravskoslezský kraj, bychom nebyli schopni dosáhnout v reálném čase na tak velké finanční prostředky. Bylo nutno čekat na vhodnou nabídku finančních prostředků Evropské unie, to znamená programové peníze. Energetické úspory jsou dnes prioritou a jejich spojení s konceptem zdravého prostoru pro studium a práci je celosvětový trend. To je jediné úskalí, chcete-li omezení projektu. Prostředky mohou být využity pouze na přímé výukové prostory, to znamená, klimatizují se všechny kmenové třídy, všechny odborné učebny, ale tzv. technické a obslužné prostory, jako je třeba jídelna nebo chodby, tak ty klimatizovány nebudou.

Jaký je časový harmonogram dokončení této akce?

My se stále ještě pohybujeme v rámci smluvních termínů, to znamená, že akce by měla být ve fázi stavebních činností a ukončena někdy v druhé polovině října, termín tedy zatím naplněn nebyl. Následovat bude kolaudační řízení, pak spouštění celého systému. Bude to docela složitý proces, neboť celý systém rekuperace a klimatizace tak velké budovy je složitý a jeho vyladění zabere jistě řadu dnů, ne-li týdnů. Přestože jsme již všichni unaveni stavebními činnostmi během výuky, věřím, že termíny budou dodrženy a stavba ukončena dle smlouvy v druhé polovině měsíce října.

Rozhovor

Jaké byly náklady a kdo vše financoval?

Náklady se pohybují kolem patnácti až osmnácti milionů korun. Finální částka dosud není známa, neboť řada víceprací, které souvisí s letitostí budovy našeho gymnázia, částku ve výsledku ovlivní. Většina prostředků je naštěstí získána z dotačních zdrojů Evropské unie a jen menší část je v režii zřizovatele, tedy Moravskoslezského kraje.

Jaký si myslíte, že to bude mít přínos pro žáky oproti minulým letům?

Věřím tomu, že v naší škole se zásadně v teplotně vypjatých měsících změní klima a budova, tedy třídy se opět stanou „obyvatelnými“. Ale nezapomínejme na rekuperační systém počítačově řízené výměny čerstvého vzduchu v prostorách tříd. Znamená to, že budeme schopni velmi efektivně a kvalitně řídit výměnu vzduchu ve třídách tak, aby bez přímého větrání, což v je době, kdy jsou například smogové krize, velký problém, bylo možno zajistit kvalitní vzduch ve všech třídách pro všechny žáky.

Na jaké další modernizace se můžeme ve škole v budoucnu těšit?

Máme samozřejmě řadu plánů, ale stojí před námi spíše úkoly, které vy jako žáci asi nebudete úplně vnímat jako prioritní či zajímavé. Máme budovu starší 60 let, takže nás z logiky omezené životnosti řady komponentů čekají takové věci, jako je výměna rozvodů teplé a studené vody, odpadu a navíc budeme muset přemýšlet o rozvodech elektřiny, protože se nyní při rekonstrukci ukázalo, že celý systém elektrické instalace je na pokraji životnosti. Já osobně tedy počítám s tím, že během několika dalších let se budou muset dělat práce tohoto typu. Uživatelsky atraktivní to rozhodně nebude, ale chceme-li ve výuce dalších 60 let pokračovat, jsou to nyní již investice nutné.

Děkuji Vám za rozhovor a čas, který jste si pro naše čtenáře opět našel.

ŠKOLNÍ DVŮR

Dne 5. 9. 2023 se uskutečnilo slavnostní otevření našeho školního dvoru po dlouhé rekonstrukci. Dvůr již slouží jak k výuce, tak především k příjemnému trávení času i mimo výuku.

„Nově zrekonstruovaný dvůr mohou gymnazisté brát jako takové milé přivítání po prázdninách,“ uvedl Jan Krkoška, hejtmán Moravskoslezského kraje

Odpočinková zákoutí pak vytváří nově vysázené skupiny okrasných třešní (sakur). Pro venkovní aktivity žáků jsou určeny také pingpongové stoly nebo kuželky. V blízkosti venkovního posezení se nachází také voliéra s vzácným bažantem Edwardsovým. *„Přizpůsobili jsme školní dvůr potřebám moderní vzdělávací instituce a získali jsme pro žáky víceúčelový relaxační prostor vybavený designovým mobiliářem včetně atraktivních herních a odpočinkových sestav,“* shrnuje rekonstrukci Ladislav Vasevič, ředitel Matičního gymnázia Ostrava.

Řekla bych, že největší úspěch u studentů má právě pingpong. Já osobně si využívám na dvoře podzimního sluníčka. Navíc se mi tam dobře učí i dělají úkoly. Zaujala mne i kašna a podium, které na vodní plochu plynule navazuje, což dohromady vytváří multifunkční amfiteátr.

VÝLET DO

MIKULOVA NA MORAVĚ

Na přelomu září a října dozrává hroznové víno a na jižní Moravě se konají tzv. vinobraní. Můžete tedy vyrazit do Mikulova na Moravě, jenž je významný nejen svými vinicemi, ale i památkami jak historickými, tak i přírodními.

Vyjedete vlakem Eurocity ze stanice **Ostrava – Svinov** (popř. Ostrava hl. n.) a dojedete do **Břeclavi**. Zde přestoupíte na osobní vlak, který Vás zaveze do stanice Mikulov na Moravě.

Kilometr od stanice se nachází mikulovský zámek. Ten byl původně románským hradem, ale poté, co byl prodán Dietrichštejnům, byl přestavěn na zámek. Je zde několik prohlídkových okruhů. Nejznámější je asi prohlídka vinných sklípků, kde se nachází obří sud. Je jed-

ním z největších v Evropě, pojme 1014 hektolitrů tekutiny a váží 26 tun. Zajímavé jsou ale i jiné okruhy, např. zámeckou knihovnou, která byla dříve zámeckým divadlem. Nachází se zde až 10 000 knih v různých jazycích od čínštiny po češtinu. Zámek je otevřen celoročně, vstupné se liší dle zvoleného prohlídkového okruhu.

Kousek pod zámkem se nachází náměstí s kostelem sv. Václava. Ten byl založen již ke konci 12. století. Do dnešní podoby byl přestaven po požáru v roce 1584. Kostel je otevřen od dubna do října a z jeho věže je nádherný výhled do krajiny.

Naproti kostela se nachází Dietrichštejnská hrobka.

Byla původně vybudována jako kostel sv. Anny v letech 1623 – 1656. Jako hrobka začal sloužit až v polovině 19. století, kdy sem byli z kostela sv. Václava přeneseny pozůstatky členů rodu Dietrichštejnů. Hrobka je otevřena celoročně, s tím, že od listopadu do března pouze na objednávku.

VÝLET DO MIKULOVA NA MORAVĚ

SVATÝ KOPEČEK

Nad městem se tyčí kopeček zvaný Svatý. Leží ve výšce 363 metrů nad mořem. Na jeho vrcholu se pak nachází kaple sv. Šebestiána. Celá oblast je národní přírodní rezervací a vyskytuje se zde celá řada vzácných zástupců jak fauny, tak i flóry. Mezi vzácné zástupce živočichů patří např. výr velký, kudlanka nábožná, otakárek fenyklový, otakárek ovocný, jasoň dymnivkový či ještěrka zelená. Ze zástupců flóry pak jmenujme koniklec velkokvětý, pryskyřník ilyrský, kosatec nízký či modrovku písečnou.

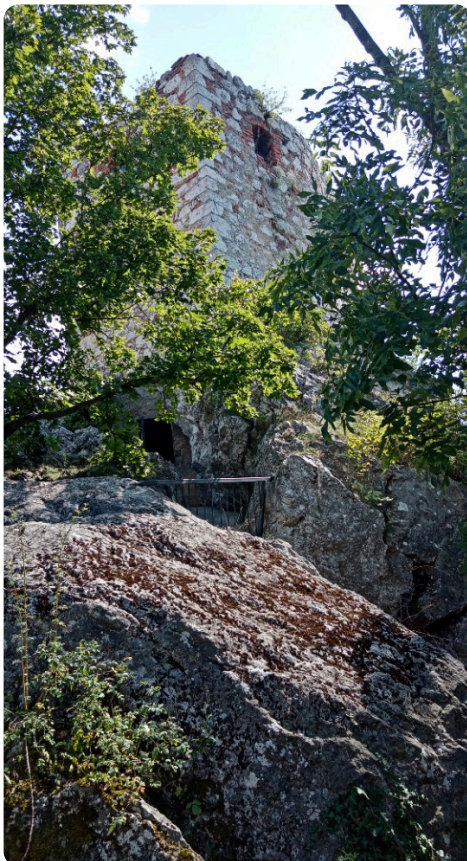

V Mikulově si přijdou na své biologové všeho druhu. Dokonce i geologové a speleologové. Dva kilometry od Svatého Kopečku po žluté značce narazíte na jeskyně Na Tuoldu. Ty vznikly na zlomech a puklinách ve vápencích v druhohorách. To z nich dělá největší druhohorní jeskyni ve vápencích v České republice. Mimoto se zde nachází známá Tuoldská výzdoba, která se jinak nachází nejbliž ve Švýcarsku, a pak až v USA. Jeskyně jsou otevřeny od dubna do listopadu.

Milovníci zřícenin a krásných výhledů si přijdou na své při návštěvě zříceniny Kozího Hrádku. Jednalo se původně o dvoupatrovou dělostřeleckou věž vybudovanou v 15. století. Dnes slouží jako vyhlídka do krajiny. Zahlédnou tak jde vodní nádrž Nové Mlýny i krajinu našich rakouských sousedů. Kozí Hrádek je otevřen vždy, když na vrcholu vlaje vlajka.

Poslední zastávkou našeho putování je židovská synagoga. Pochází z první poloviny 16. století, ale do dnešní podoby byla přestavěna až po požáru roku 1719, který schválil celé město. Jedná se o jedinou synagogu tzv. polského typu na Moravě. Je otevřena od dubna do listopadu.

V Mikulově si každý přijde na své. Počasí zatím cestování přeje (alespoň v době, kdy píše tenhle článek), tak neváhejte, kupte si jízdenku a jedte. Stojí to za to.

FILMY, NA KTERÉ SE TĚŠIT V TOMTO ŠKOLNÍM ROCE

Ať už jste milovníci disneyovek, hororů, akčních filmů, nebo scifi, určitě se v kině najde něco právě pro vás. Pokud nevíte, na co zajít, dovoluji si vás nalákat na ty nejočekávanější snímky.

Superhrdinské filmy:

The Marvels

Superhrdinka Captain Marvel získala svou identitu zpět a chce se pomstít lidem, kteří jí ji odebrali.

Aquaman a ztracené království

Legendární vodní hrdina se vrací a musí zachránit bájnou Atlantidu.

Kapitán Amerika – Nový svět

Kapitán Amerika je jeden z nejpoblárnějších hrdinů MARVEL

Joker: Folie à Deux

Joker je známý DC padouch, který se objevoval v Batmanovi, ale vysloužil si i vlastní filmovou sérii.

Detektivky, horory a thrillery:

Přízraky v Benátkách

Legendární detektiv Hercule Poirot je zpět a řeší vraždu, ve které by mohlo být zapleteno i nadpřirozeno.

The Watchers

Fantasy horor, ve kterém se hlavní postava Mina ocitne v lese a sledují ji záhadní tvorové, o kterých nic neví.

Sci-fi a fantasy filmy:

Duna 2

Hlavní hrdina Paul Atreides střeží plány na pomstu, kterou chystá na spiklence, kteří stojí za zklápaním jeho rodiny.

A quiet place: day one

Prequel filmu Tiché místo 1 a 2. Jak vypadal první den, když zemi napadli vetřelci z vesmíru velice citliví na zvuk?

Terminator 7

Pokračování filmové série Terminátor, která propojuje cestování časem a robotické technologie.

Disney a Pixar filmy:

Sněhurka

Hrané zpracování původní kreslené verze slavné pohádky.

V hlavě 2

Podle tohoto animáku máme v hlavě malé tvorečky, kteří řídí co děláme.

Mufasa – Lví král

Pokračování slavného animovaného filmu inspirovaného Shakespearovým Hamletem.

RUDÁ KRÁLOVNA

Recenze knihy

Po delší době se vracím s další knižní recenzí. Tentokrát to bude Rudá královna od Victorie Avevayard, která je úvodním dílem tetralogie stejného jména. Jak již je u mě tradicí, jedná se o knihu žánru fantasy. Někdy také bývá zařazována mezi dystopické romány, v některých motivech lze najít podobnost s dnes již klasikami jako Hunger Games od Suzanne Collins.

O autorce:

Victoria Avevayard se narodila 27. července 1990 v Massachusetts, a ve věku 18 let se přestěhovala do Kalifornie, poté co se dostala na Univerzitu Jižní Kalifornie, kde studovala scénáristiku. Rok po ukončení studií napsala svou první a nejúspěšnější knihu, Rudou královnu, která vyšla v roce 2015 a která je i předmětem dnešní recenze. Jedná se o první díl, jak jsem již zmínila, celkem čtyřdílné stejnojmenné série, s pokračujícími díly Křišťálový meč, Králova klec a Válečná smršť. V roce 2021 byla oznámeno, že tyto knihy budou zpracovány do seriálu, který by měl vyjít na streamovací platformě Peacock (v České republice SkyShowtime). Samotná Avevayard se podílí na vytváření scénáře, takže by tato adaptace nemusela být takovým zklamáním jako některé jiné seriály a filmy inspirované knižními zápletkami.

Děj:

Svět je rozdělen na dvě skupiny podle barvy jejich krve na Stříbrné, mocné bytosti s nadpřirozenými schopnostmi, a Rudé, obyčejnými lidmi, kteří jsou nuceni žít pod jejich nadvládou. Mezi ně patří i hlavní hrdinka, sedmnáctiletá Mare, která žije v chudobě a živí se převážně drobnými krádežemi. Čas jí ubíhá mezi prsty, protože se blíží její osmnácté narozeniny, které znamenají odvod na frontu a boj v zdánlivě nikdy nekončící válce. Ve snaze zachránit rodinného přítele od stejného osudu se s pomocí své mladší sestry Gisy pokusí o husarský kousek - okradení skupiny Stříbrných na přeplněném náměstí. Její plán se ovšem celý zhroutí a Mare není schopna čelit provinilým pohledům rodičů, situace se zdá beznadějná.

Rudá královna

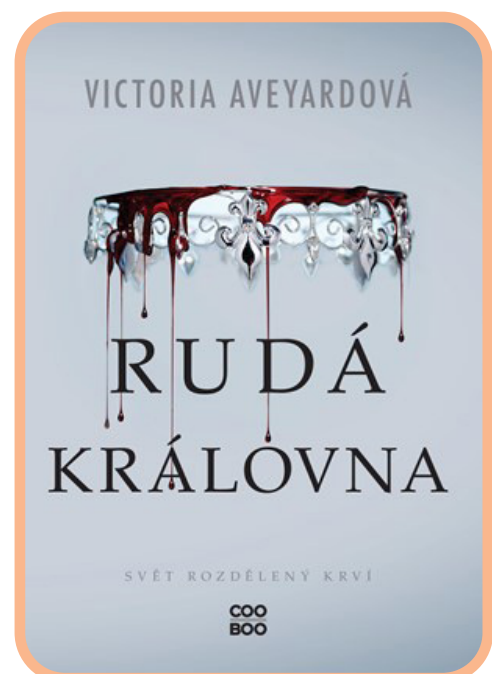
Vše se změní v okamžiku, kdy jí je nabídnuta lukrativní pozice služky v letním sídle krále, kde je obklopena těmi, které nenávidí nejvíc. Záhy však zjišťuje, že přesto, že ji v žilách koluje červená krev, ovládá smrtící sílu. Takovou, která je pro Stříbrné hrozbou a mohla by zničit jejich dlouholetou nadvládu. Mare se tak pouští do nebezpečné hry na obě strany - zdánlivě spolupracuje se Stříbrnými, kteří se obávají jejího potenciálu, ve skutečnosti však pomalu živí revoluci a pomáhá Rudé hlídce, odbojové skupině pracující na svrhnutí režimu.

Ve světě plném zrady, moci a lži se Mare pouští na tenký led – kdo ve světě rozděleném krví zvítězí?

Verdikt:

U tohoto dílka jsem neměla zpočátku příliš mnoho očekávání, čekala jsem průměrné young adult fantasy, kterým, popravdě, toto dílo ze začátku je. Typické postavy, typické zápletky, kniha vše doháněla pouze krásně vykresleným světem s propracovanou historií. Mám ovšem pocit, jako by se skoro jednalo o autorčin záměr, ukolébat čtenáře, a pak s každou další stránkou se děj jako pomyslná strunka napínal a napínal, až praskl. Závěrečné kapitoly dohnaly to, co z počátku pochybělo, a ačkoli je to možná lehce kliše říci, závěr knihy jsem opravdu nečekala.

ROK POTÉ

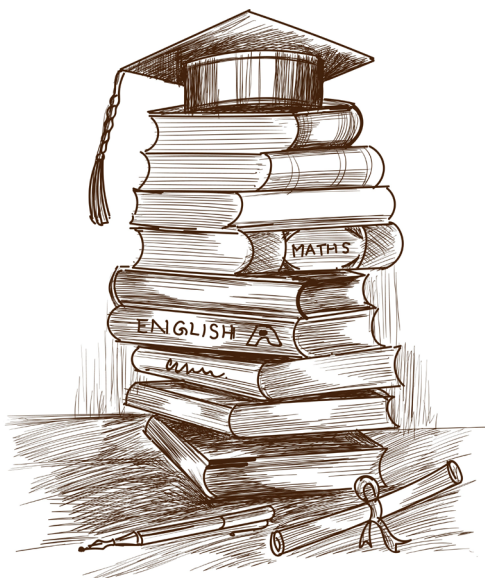
Jaké to je rok poté, co se vám změní škola a přátelé?

Matiční gymnázium bylo pro mě něco nového a „neprobádaného“. Během svého prvního roku tady jsem překonávala nové překážky a našla si nové cíle.

První velkou změnou byli spolužáci. Všichni jsou chytrí, všichni se dobře učí a všichni mají spoustu zájmů. Musela jsem si najít nový systém učení... a vlastně jsem se musela naučit se učit, abych s nimi udržela krok. Jsme tak trošku konkurenti, ale hlavně jsme kamarádi. Mí spolužáci o tom sice neví, ale to oni mi dávají velkou motivaci učit se ne proto, že musím, ale proto, že chci.

Druhou velkou změnou je to, kolik učení máme. Možná, že je učení na gymnázium trošičku těžší oproti učení na základní škole. Možná že jsou profesori přísnější, než byly paní učitelky na základce. Ale i tak se do školy těším více.

Dost věcí se mi nástupem na gymnázium změnilo, ale už jsem si zvykla a jsem ráda, že jsem se rozhodla na gymnázium jít. Zatím se mi tu líbí :-D

PŘÍBĚHY Z AUTOSTOPU

Dva kluky nikdo do auta nevezme, autostop je dávno mrtvý, snad se dostaneš aspoň do Katowic... Slyšel jsem spoustu takovýchto vět, bylo ale nakonec radostí je vyvrátit. Už v patnácti letech jsem doma prohlásil, že chci jet stopem do Dánska, což se však příliš nesešlo s úspěchem. Když mi doma řekli, že bych měl začít s menším cílem, přišlo mi to moc nudné. Letos jsem se již konečně domluvil se spolužákem Kubou, že vyrazíme na dobrodružnou cestu. Cílovou destinaci jsme vylosovali takzvaně „z klobouku.“ Vybraným místem byla 1093 km vzdálená Liepaja v Lotyšsku.

ŠLO TO RYCHLEJI, NEŽ JSME ČEKALI

Začali jsme na dálnici u Bohumína a ještě, než jsme zakotvili na ostrůvku, který jsme si z dálky vyhlédli jako solidní místo, kde zvednout palec, nám zastavil kamion s polským řidičem. Z důvodu jazykového rozdílu a podivného vyjadřování mladého pána za volantem, jsme si příliš nepopovídali. Byl to nakonec první a poslední kamion, který nám stopl. Je totiž nelegální, aby v kabině takového vozu byli hned tři lidé.

Dalšími dvěma auty jsme se nechali dovézt až do Čenstochové, kde jsme se po hodině společného žadonění o jízdu rozhodli rozdělit se. Každý v jiném autě, vyhlíželi jsme město Lodž. Po nějaké době jsme s Kubou začali přicházet na to, že každý z nás jede do stejného města, ale po jiné dálnici, deset kilometrů od sebe. Oba jsme vystoupili ze svých „taxíků“ a pěšky mířili vstříc tomu druhému. Vesnice, která ležela někde uprostřed mezi námi se jmenovala Tadzín. Krásné je na stopování to, že se můžete dostat do míst, kam byste se jinak jakživ nepodívali.

AUTOSTOP JE I SPOUSTA CHŮZE

Mých pět kilometrů chůze s krosnou na zádech bylo ukončeno shledáním s Kubou, jenž prohlásil něco jako: „No to bych nečekal, že my dva se potkáme zrovna tady v Tadzínu!“ Obchod, který jsme pak ve vesnici našli, byl skutečně obchodem ryze vesnickým. Nakoupili jsme si večeři, tedy toastový chleba, paštiku, hrášek v konzervě a byli jsme spokojeni. Místo na spaní jsme našli na poli, uprostřed ničeho. Z místa zrovna odjížděl traktor, pak už jsme tam nespatri ani živáčka. Rozložili jsme stan, vyčistili zuby na balíku sena a šli spát.

PŘÍBĚHY Z AUTOSTOPU

Není nic složitějšího než čůrat s komáry. Ano, ráno na poli je plné hmyzu, a když jsem se pokoušel vyloučit trochu moči, musel jsem při tom pochodovat a rotovat tělem, jen aby mě komáři nepřipravili o drahocennou část mého těla. Poskládali jsme stan a hledali trasu k nejbližší benzínové pumpě. Vzdálenost 5,7 kilometru nás již příliš nepřekvapila a na místě nás pak velmi rychle nabrala trojice žen, z nichž jedna mluvila anglicky. Stala se tak jedinou Polkou (či Polákem), která byla schopna anglické konverzace. Zanedlouho jsme dorazili před Varšavu.

VARŠAVSKÉ PATÁLIE

Bylo těsně před obědem, který jsme samozřejmě na stopu den, co den postrádali. Palce jsme měli zvednuté už asi 15 minut, když v tom si všímám tanku nedaleko nás. „Jsme tu už tak dlouho, a ještě jsme si nevšimli támhletoho!“ Začali jsme se oba smát, když nám docvaklo, že tank kousek od nás není jediný, ale stojí za ním hned další tři takové. Dost přšelo a my jsme stáli u odpočívadla před hlavním městem Polska a marně čekali na svezení. Když nám po hodině společného snažení nikdo nezastavil, rozhodli jsme se opět rozdělit se. Ani Kubovi samotnému

nikdo nestavěl, a když začalo přšet opravdu mohutně, šel si dát pauzu. Já jsem nasadil pláštěnku a kráčel zkusit štěstí. Po chvíli mi konečně přistavilo osobní vozidlo s litevskou spz. Na stopařskou taktiku „Vzal byste prosím i mého kamaráda?“ jsme bohužel přišli až třetí den cesty, a tak jsem jel sám s anglicky hovořícím Litevcem vstříc městu Kaunas v Litvě.

Trpěl jsem tehdy příšernou pylovou alergií a pán za volantem mi kromě dechových cvičení nabídl i jakousi modrou kapalinu, kterou si dal pod nos a nabídl mi, ať učiním stejně. Hlavou mi proběhli všichni ti lidé, kteří mi říkali, jak je stopování nebezpečné a riskantní, a taky to, jak jsem jejich názory nebral vážně. Pánovi jsem ale po dlouhé a řekl bych i inteligentní konverzaci věřil, a nos si namazal, což

PŘÍBĚHY Z AUTOSTOPU

mi s dýcháním nakonec opravdu pomohlo.

Od Vitautase, mého řidiče, který mě hodlal svézt skoro 450 kilometrů, jsem se dozvěděl, že dnes zemřel Milan Kundera, původem z Brna. No, povídali jsme si skutečně o všem možném. Jediný problém byl ten, že Kuba mezitím stále neúspěšně stopoval před Varšavou. Nemohl jsem riskovat příliš velký rozptyl, už tak jsme byli 150 kilometrů od sebe, požádal jsem tak mého řidiče, aby mi zastavil o něco dřív, v Lomži. Ocitl jsem se tak ve městě, které rozhodně nebylo v plánu navštívit, a měl jsem spoustu času, než dorazí i Kuba. Ten ještě několik hodin zastavoval auta bez úspěchu. Když se den pomalu chýlil ke konci, rozhodl se, že dorazí vlakem.

Třetí den jsme se projeli z Lomže do Elku se starším pánem v dodávce. Byl to ten nejhorňější Polák, kterého jsme na našem výletě zažili. Téměř jsme si nerozuměli, ale vět padlo spousta. Příkladu slovům „hulajnoga“ (koloběžka) nebo „wycieczka“ (výlet). Další auto nás hodilo až do města Suvalky, kousek od litevských hranic. Tam jsme nasedli do auta tuze zvláštního.

JÍZDA SNŮ?

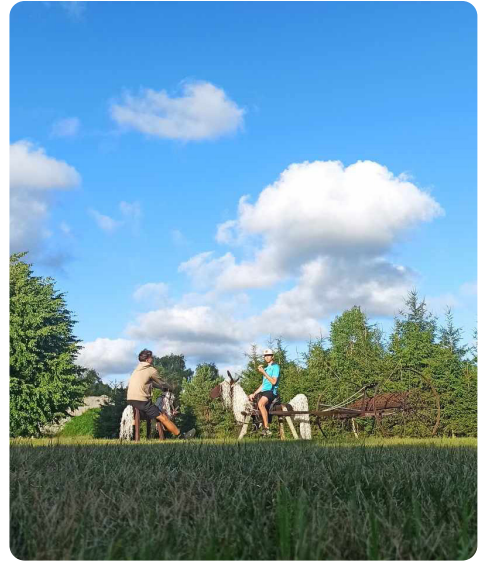
Máma za volantem vypadala poměrně příjemně, otec na sedadle spolujezdce vypadal jako Hynek Čermák v tílku. Byl to on, kdo nám z okýnka pivem v ruce kynul, ať si nastoupíme. Vzadu vedle nás, seděla zřejmě jejich dcera, měla sluchátka v uších a vůbec se nám nevěnovala. Interiér vozidla připomínal neuklizenou kuchyň a prostorem duněla hudba z nainstalovaných reproduktorů za předními sedadly. Tehdy jsem ještě nedělal autoškolu, ale tušil jsem, že předjíždět v zatáčce přes plnou čáru není nejsprávnější rozhodnutí... Nic se nám ale nestalo a vyhození jsme byli na benzínové pumpě jen asi 10 kilometrů severněji.

Do litevské Marjampole nás vezl jistý podivín, který se při pohledu na bouřku před ním, začal modlit a nechal nás na místě připomínajícím konec světa. Jak říkám, začínalo bouřit, dálnice byla zúžená a kvůli probíhajícím stavbám byl všude ve větru prach. Benzínová pumpa zdála se být tou nejopuštěnější pumpou široko daleko a byli jsme velmi šťastní, že i zde nám po nějaké době hodní lidé zastavili. Na zadním pravém sedadle ale nebylo místo pro druhého člověka, jel jsem tedy až do Kaunasu, druhého největšího města Litvy, sám. Sám a s Kubovou krosnou. Ano, stalo se, že jsme si naší leností nevyměnili batohy a museli jsme doufat, že se do večera shledáme.

PŘÍBĚHY Z AUTOSTOPU

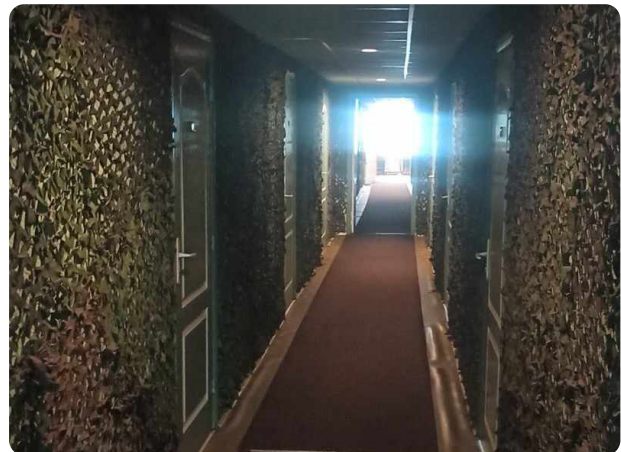
Kuba, oproti mně opět pozadu, nakonec do Kaunasu rovněž dojel, dokonce i na totožnou benzínku. Batohy jsme si vrátili a šli vyhlížet další jízdu. Jako dar z nebes, zastavilo před námi auto jedoucí do jakéhosi Šventoji. Mladý kluk, vedle něj jeho maminka, jeli společně do vesničky u Baltského moře, hned pod lotyšskou hranicí. Měli tam oslavu s dalšími členy jejich rodiny, museli se prý znova vracet domů do Vilniusu, kvůli něčemu...to už si nepamatuju. Den už byl náročný a my jsme měli velké štěstí, Litvu jsme projeli skoro na jeden zátaž, a i když to stopařská morální pravidla nedovolují, krásně jsme se oba za jízdy vyspali. Večer, ocitli jsme se konečně u moře.

V RUSKÉM AUTĚ

Čtvrtý den ráno, ač nám bylo líto opouštět tak pěkné místo, jímž Šventoji bezpochyby bylo, vycestovali jsme do naší finální destinace, do Liepaje. Tentokrát jsme nasedli do vozu ruského páru, jejich malé dcery a psa. Pan otec byl jednoznačně proti ruské agresí na Ukrajině, říkal, že ještě před válkou odjeli do Litvy a bylo to to nejlepší rozhodnutí v jeho životě. Názory jeho ženy nám odtajněny nebyly, povídala tak nějak roboticky, říkala: „Navštivte Moskvu, je to nádherné město, já miluju Moskvu.“ Odpovídali jsme jí, že momentálně by nebylo úplně vhodné, vybrat si ruskou metropoli jako turistický spot. „Jeli jste někdy tramvají? Můj táta pracoval v Moskvě u tramvají...“

Ruská rodinka mířila na sever Lotyšska, do Ventspils, naši Liepajou jen projížděli. Nedívám se. Do deníčku, který jsme si s Kubou v průběhu cesty psali, jsem napsal: „Liepaja je město hrůzy, vší nepěknosti a bez památek. Cestou na hostel s trefným pojmenováním “Bunkr” jsme byli pokutováni za jízdu na černo místním autobusem. Naše znechucení a zklamání vystřídala alespoň částečně večerní plavba v Baltském moři a procházka lesíkem podél pláže. Takto jsme si naši finální destinaci nepředstavovali, avšak Bunkr je již zaplacen na dvě noci...” Večer jsme v pokoji Bunkru zabili sedm komárů a za neutuchajícího bzučení, usnuli jsme.

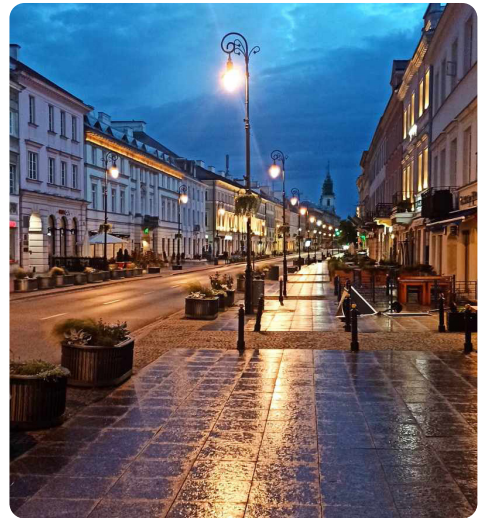

PŘÍBĚHY Z AUTOSTOPU

ČETL JSEM, ŽE SI NECHAL TÁCKY

Pátého dne pozastavili jsme poprvé naše stopování a vyrazili do lesů podél pláže. Musel jsem uznat, že jet sem, nakonec stálo za to. Město samotné bylo sice přinejmenším škaradé, ale příroda okolo nás uchvátla. Podél pláže vedl na kopci les, čistá příroda. Tím lesem šli jsme asi šest tisíc metrů, až došli jsme k památníku holocaustu. Na visutých kamenech byly vtištěny hebrejské texty. Pomocí Googlu jsme jeden z nich přeložili. „Četl jsem, že si nechal tácky.“ stálo tam.

LENOST DOHNALA NÁS K AUTOBUSU

Za čtyři dny jsme autostopem ujezili asi 1150 km a šestý den už bylo na čase, vracet se domů. Jen několika málo auty jsme se dostali opět do Kaunasu. Po třech dnech znovu, objevili jsme se v tomto městě, tentokrát jsme si ho i prošli a přirovnali ho turistickou atraktivitou k Brnu, tedy jinými slovy, docela v pohodě město. Kuba i přes můj nesouhlas, rozhodl, že zbytek cesty už dojedeme autobusem.

Do Varšavy nás tak dovezl FlixBus... ve 2 ráno. Byl to nezapomenutelný zážitek, naše první návštěva tohoto města vůbec. Varšava byla temná, avšak osvětlená a hlavně liduprázdná. Myslím si, že nejlepší nápad je navštívit Varšavu, Prahu, Vídeň nebo jiné místo buď v Covi-du nebo v noci...

PROČ STOPOVAT

Odpoledne jsme pak konečně dorazili domů, do Ostravy. Autostop do Lotyšska byl jeden z nejlepších zážitků, které jsem měl možnost zažít. Rozhodně všem doporučuji. Smutné je to, že na té dlouhé cestě jsme kromě nás dvou nespatriili žádné další stopaře. Přitom autostop rozhodně funguje i dnes! Nenechte se zastrašit slovy o tom, že stopování je nebezpečné. Není, je to zábava a dobrodružství... a je to téměř zadarmo! Dostanete se do míst, kam zrovna jede váš řidič, chodíte skrz ty nejzapadlejší vesnice, spíte v polích, jíte, co máte, přežíváte na vlastní pěst. Tak příští léto vyrazte!

NOVINKY V NAŠÍ ŠKOLNÍ PEKÁRNĚ

Jak asi víte, v naší škole u vstupu už nějakou dobu funguje školní pekárna Ilík.

V ní pořídíme různé věci od sladkého občerstvení přes slané až po obložené bagety, nebo oblíbené párky v rohlíku.

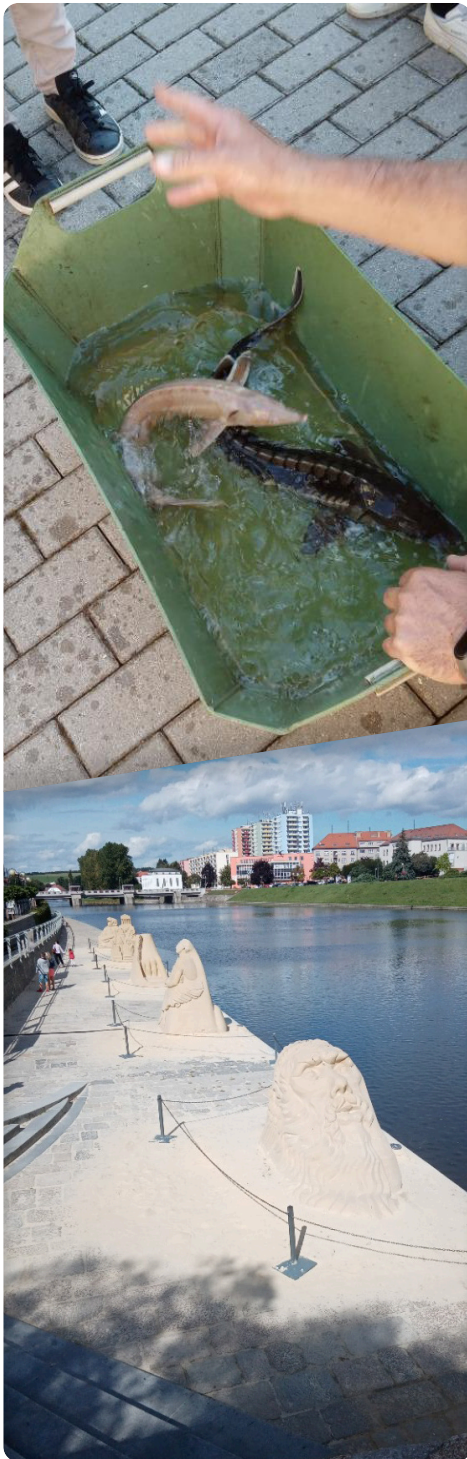
Letošními novinkami v naší pekárně jsou například nové tvarohové a také makové frgály pod názvem pecáky, dále tam nově máme třeba tvarohové Míšařezy, rožek s nivou, cereální croissant a také vynikající pizza mřížku, kterou už jsem měl tu čest osobně ochutnat. V novinách mi chybí třeba můj velice oblíbený hruškový frgál.

Do školní pekárny určitě doporučuji zaskočit o nějaké přestávce, mají tam skutečně dobroty. Nejradši mám housku s pečínkou nebo zbojnický rohlík, také si rád občas dám párek v rohlíku. Ještě k těm párkům bych rád dodal že by mohli být 2 typy klasik a sýrový, který bych si rád dal jako na jedné nejmenované benzínce.

ZA RYBAMI DO VODŇAN, ZA PÍSKEM DO PÍSKU

B iologie je neodmyslitelně jedním z mých nejoblíbenějších školních předmětů. Pravidelně se zúčastňuji všech akcí s tímto předmětem spjatých. Takže když nám paní profesorka Kerlínová, která nás má na fyziku, nabídla v dubnu exkurzi do Vodňan, neodolal jsem a byl jsem veden jako první v seznamu. Z naší třídy jelo nakonec nejvíce lidí – osm.

19. ZÁŘÍ

Ráno vstávám už v pět hodin, jelikož je sraz už v 6:30 u auly GONG, a ačkoli jste tam z Dubiny, kde bydlím, za patnáct minut, vždy jezdím na srazy s velkým předstihem. Je tomu tak i tentokrát a na určeném jsem už ve čtvrt. Postupně přicházejí všichni členové a v 6:45 přijíždí autobus firmy Radovan Maxner. Naskládáme si tašky do zavazadlového prostoru a v 7:00 opouštíme Ostravu.

Cesta, ta je časově náročná sama o sobě, zvláště s pár zastávkami. Tu první děláme již ve Vražné, jelikož autobus potřebuje doplnit palivo. Následující zastávka je na odpočívadle Rohlenka před Brnem, kde se nachází snad všechny typy fast food restaurací. Poslední přestávku pak děláme na žádost paní profesorky Kerlínové v Kojčicích, které se proslavily díky filmu Marečku, podejte mi pero. Pak jedeme dál a ve dvě hodiny odpoledne jsme v Písku.

Vystupujeme celí rozlámaní z dlouhé cesty z autobusu. Přes kamenný most, který je zároveň nejstarším v České republice, přecházíme na druhý břeh zlatonosné řeky Otavy a míříme do Křížkové vodní elektrárny, která je dodnes plně funkční a je třetí nejstarší

BIOLOGICKÁ EXKURZE

elektrárnou v naší vlasti. Nejprve nás čeká občerstvení v podobě špekáčků a hermelínů, každý si může vybrat dle své chuti, pak míříme na prohlídku. Je zde k zhlédnutí dynamo, ale i jiné upomínkové předměty (ne vždy související přímo s elektrárnou, ale např. i s královským městem Písek). Ve čtyři hodiny prostory elektrárny opouštíme a u Putimské brány, jež je proslavena lidovou písničkou, kterou si u ní i pouštíme, dostáváme dvouhodinový rozchod po městě. Já a můj kamarád z kvinty B se rozhodujeme, že projdeme celé historické jádro města. A zpětně musím uznat, že Písek patří k jedněm z nejkrásnějších českých měst, jaké jsem kdy navštívil. Za ten dvouhodinový rozchod jsme navštívili náměstí Bakaláře s kostelem, Alšovo náměstí, Kostel sv. Václava, Velké náměstí, Sladovnu města Písek, Informační centrum, kde zapomínám kšiltovku, Prácheňské muzeum i ostrov na řece Otavě. Neopomeneme ani navštívení písečných soch na pravostranném břehu řeky. Prostě toho je mnoho.

Čas nás ale tlačí, a tak pospícháme na určené místo – k autobusu. Když jsme pak všichni, přesouváme se do Vodňan, do rekreačního centra Blanice. Ještě před tím se ale zastavujeme v místním obchodě, abychom si mohli něco případně dokoupit. Po ubytování v pokoji číslo 4a nás čeká večeře typu: „vyberte si cokoliv.“ Na výběr jsou řízky, pizza, vepřové s hranolkami a hermelíny. Po večeři pak my, žáci Kvarty B a můj již zmíněný kamarád z Kvinty B, hrajeme karetní hru BANG!, která neodmyslitelně patří ke každé naší exkurzi. V půl jedenácté pak z důvodu večerky jdeme na kutě.

20. ZÁŘÍ

Probouzím se ráno jako první z nás v pokoji. Budík ukazuje 6:57. Nejprve zamířím do koupelny a vyčkávám snídani. Ta se podává v 7:30 a je opět formou švédských stolů, takže je zde šunka, sýr, máslo, jogurt, přesnídávka, párky i koblihy. Snídaně je to věru vydatná. Když se nasnídáme, vracíme se na pokoj zabalit si věci. V osm hodin máme sraz před resortem a míříme na fakultu ochrany vod a rybářství, která je od našeho ubytování vzdálena zhruba kilometr. Vítá nás tady pan David Gela, zdej

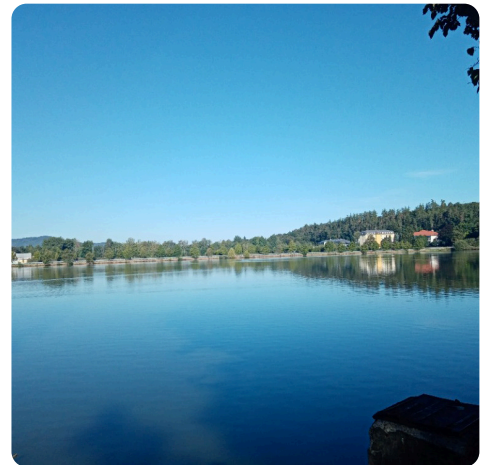
BIOLOGICKÁ EXKURZE

ší pracovník, který k našemu překvapení pochází z Ostravy-Poruby. Pan Gela nás nejprve zasvětil do světa ryb, hlavně těch jeseterovitých, protože právě ony byly tématem naší přednášky. Jeseterovité ryby jsou nejstaršími zástupci ryb na zeměkouli. Pochází z druhohor z období jury a jako jediní zástupci ryb mají chrupavčitou kostru. Na světě jich je 27 druhů, např. veslonos americký, jeseter ruský nebo i vyhynulý veslonos čínský a žijí na severní polokouli od Ruska po Aljašku.

FAKULTA OCHRANY VOD A RYBÁŘSTVÍ

Pak nám pan Gela dokonce vytáhne pár jeseterů a my si na ně můžeme sáhnout. Je to příjemné, i když jsou dost slizcí. Následuje přednáška ve výukovém sále, kde si pan Gela připravil prezentaci na rybníkářství na severní Moravě. Nakonec se dostáváme do laboratoří, kde se nás ujímá jiný pracovník. Ten nám vypráví o různých genetických pokusech, třeba o lipanovi, který díky přenesení kmenové buňky kapra, plodí kapry. Je to zázračné, skoro až děsivé. Odměňujeme laskavé pracovníky potleskem, pak už se ale vracíme do resortu na oběd, který je podáván stejným stylem jako večeře. Po jídle nás pak čeká další bod programu – střední škola rybářská a rybníkářská. Zde nás provází dva velmi milí studenti čtvrtého závěrečného ročníku. Nejdřív nám ukážou školní zahradu s rybníkem, v němž mají i veslonose amerického, pak nás provedou po škole. Nejvíce mě asi zaujal velmi drahý starý dřevěný naviják.

Tlačí nás ale čas, a tak nasedáme do autobusu a jedeme do Temelína vyzvednout fyzikáře. Když jsme pak pohromadě, chceme jet

na písečný přesyp u Vlkova, to je u Veselí nad Lužnicí. Bohužel pan řidič zjišťuje, že máme moc vysoký autobus na to, abychom projeli pod mostem, pod nímž musíme neodkladně projet, abychom se k přesypu dostali. Tak z toho nakonec není nic, proto jedeme rovnou do Ostravy opět s dvěma malými pauzami. Do našeho rodného města dorážíme v půl desáté a hned nám do nosu zavane „nádherná“ vůně sirovodíku. Holt, vzduch ve Vodňanech se s ostravským nemůže měřit. Pak už následuje jen loučení a vzpomínky. Byla to krásná exkurze a moc se těším na nějakou další, třeba nadcházející květnočervnovou do Moravského krasu.

Moc bych chtěl poděkovat paní profesorce Kerlínové a pánům profesorům Adamusovi, Dragonovi a Vondráčkovi, že zorganizovali krásný naučný výlet, díky kterému mám nezapomenutelné zážitky. Rovněž bych chtěl poděkovat panu řidiči, který zvládl odřídit dlouhou a někdy i strastiplnou trasu. A v neposlední řadě pak chci poděkovat svým kamarádům, bez nichž by ta cesta nebyla tak super, jak byla.

ADAPTAČNÍ KURZ ŽÁKŮ 1.A

6. 9. 2023

Celá třída, společně s paní profesorkou Mgr. Petrou Stašicovou-Čejkovou a Mgr. Janou Trčkovou, vyrazila na adaptační kurz. Adaptační kurz se konal ve Středisku volného času, Ostrava – Zábřeh. K přepravě do Zábřehu jsme využili městskou hromadnou dopravu. Po příjezdu na místo na nás čekali instruktoři, kteří s námi byli po celé dopoledne a organizovali pro nás aktivity. Všechny aktivity se konaly ve venkovním prostředí, takže jsme si užívali slunečného dne.

Instruktoři „Patrik a Ljuba“ měli pro nás přichystané aktivity po celý den. Byly to aktivity, které nám pomohly se seznámit, respektive stmelit tvořící se kolektiv a také aktivity, kde jsme prokázali naši fyzickou zdatnost. Zkrátka, vše bylo vymyšleno tak, abychom se všichni poznali a dokázali spolu spolupracovat a navzájem si pomáhali. Aktivity byly orientovány více směry, někomu vyhovovaly sportovní aktivity, někomu naopak práce v kolektivu. A to byl přesně účel kurzu, abychom ve skupinách spolupracovali, spojili své síly a společně se dobrali k určitému cíli.

Den byl plný úžasných zážitků a soutěží. Rád bych Vám teď popsal jednu aktivitu, na které jsme se všichni ve třídě shodli, že byla nejzajímavější a nejnáročnější z celého dne. Byla to „soutěž s trámy“. Byli jsme rozděleni do několika týmů po 5 lidech a našim úkolem bylo vzít dřevěné trámy, přinést je do našich týmů a plnit úkoly, které nám byly zadané. Jeden z nejzajímavějších zadaných úkolů byl nosit svého spolužáka na trámu a utíkat s ním. Anebo se musel spolužák chytit trámu, pověsit se na něj a my jsme s ním museli točit, jako kdyby se opékalo prasátko na ohni.

Na závěr přikládám výsledek ankety, která proběhla v naší třídě:

Otázka zněla: „Co říkáte na adaptační den, jak se Vám líbil, co byste zlepšili“?

Odpověď od spolužáků: „Adaptační den jsme si všichni užili. Byl zajímavý a inspirativní. Bylo to hlavně o týmové spolupráci, a tudíž jsme zjistili, jak reagujeme v určitých situacích. Každý si našel své a zdokonaloval se v daných oblastech. I když jsme se snažili všichni seznámit, za jedno dopoledne to nešlo stihnout. Určitě bychom rádi přivítali, kdyby byl adaptační kurz delší než jedno dopoledne“.

Soutěže byly zajímavé, pestré a zábavné a určitě stojí za pochvalu. Děkujeme instruktorům za krásně prožitý společný den. Velký dík patří také profesorkám.

EXKURZE DO ITÁLIE

Exkurze do Itálie byla zahájena 17. 9. 2023 okolo šesté hodiny večerní před domem kultury města Ostravy, kde jsme se usadili do autobusu a vyrazili směr Florencie, na cestu dlouhou téměř 12 hodin. Cesta do Itálie byla poměrně náročná, obzvlášť pro ty, co v autobuse nedokážou spát. Po cestě jsme měli několik zastávek, včetně delší přestávky na večerní, a poté i ranní hygienu. Do hlavního města Toskánska jsme dorazili okolo 9. hodiny ráno.

1. Den - Florencie

Ve Florencii jsme zaparkovali na velkém parkingu u konečné zastávky tramvaje Villa Costanza, odkud jsme se tramvají vydali do centra města k velkému vlakovému nádraží – na zastávku Alamanni Stazione. Od hlavního nádraží Florencie jsme vyrazili do centra města, ke katedrále Santa Maria del Fiore, která je nejen díky své nepřehlédnutelné kopuli jedna z nejvýznamnějších architektonických památek světa. Do této úchvatné dominanty Florencie jsme měli možnost vstoupit. Při vstupu do katedrály musíte mít zakrytá kolena a ramena, jinak vás dovnitř nepustí. Katedrála společně s hrobkou, již se v katedrále nachází byla dechberoucí podívaná nejen díky architektuře uvnitř, ale především díky ozdobené kopuli, která je ručně vymalovaná. Ve Florencii jsme také měli možnost vstupu do muzea umění, nebo do 84 metrů vysoké Giottovy zvonice, již je součástí katedrály. Z centra jsme opět odjeli tramvají k autobusu. Autobus nás zavezl na hotel, kde jsme strávili 2 noci.

2. Den - Pisa a Lucca

Další den po snídani jsme odjeli do světoznámého města Pisa. V Pise jsme se podívali do katedrály Nanebevzetí Panny Marie, ke které patří turisticky oblíbená Šikmá věž. Na věž jsme měli možnost vystoupat, což nám nabídlo úchvatný výhled na celé město. V odpoledních hodinách jsme přešli do historického města Lucca, kde jsme měli možnost rozchodu. Ve večerních hodinách jsme se vrátili na ubytování.

EXKURZE DO ITÁLIE

3. Den - Lago di Garda-Malcesine, Verona

Čtvrtý den po snídani, která byla až přehnaně brzy - v 6 ráno - jsme si sbalili věci a vyrazili k jezeru Lago di Garda, do městečka Malcesine. Malcesine se pyšní Scaligerským hradem, z jehož věže je výhled na jezero. Čas byl i na prohlídku města, ochutnávání zmrzliny, popřípadě na relaxaci u jezera. V odpoledních hodinách jsme se vydali do Verony. Verona je historické město, známé především z díla Williama Shakespeara - Romea a Julie. Zastavili jsme se u Juliina balkonu, pod kterým ji Romeo vyznal lásku. Zde stojí socha Julie, o které se říká, že ten kdo ji šáhne na ňadro, bude mít lásku do konce života. Verona je město plné krásných typických italských uliček, v nichž se nachází spousta obchodů a osobně se mi z celého zájezdu líbila nejvíce. Po návštěvě Verony jsme se večer odjeli ubytovat.

4. Den - Benátky

Po snídani jsme se vydali na vlakové nádraží, odkud jsme vlakem odjeli do Benátek. S nákupem jízdenek byl z počátku poněkud problém, ale vše se úspěšně zvládlo a my odjeli na Benátské hlavní nádraží Venezia Santa Lucia. Benátky jsou nádherné město postavené na vodě, a právě proto zde hlavní dopravu tvoří lodní doprava. I my jsme měli možnost se lodí projet, loď nás vysadila v rušné čtvrti Castello, ve které se nachází náměstí Svatého Marka, které je hlavní náměstí Benátek a jedno z neznámějších náměstí na světě. V Benátkách jsme měli hodně volného času, což nám umožnilo si město dobře prohlédnout. Z Benátek jsme opět odjeli vlakem zpátky, kde nás čekal autobus a my se vydali na náročnou cestu zpátky. Do Ostravy jsme dojeli okolo půl sedmé ranní.

Poznávací zájezd do Itálie jsem si jednoznačně užila. S radostí jsem viděla a poznala nová místa. Docela mě překvapilo, kolik bylo v každém městě turistů, i když už téměř skončila turistická sezona, ale zároveň se není čemu divit. Malinké mínus bych dala naší paní průvodkyni, která se nám často ztrácela v davu, občas ji bylo špatně rozumět a párkrát mi přišla malinko zmatená. Ovšem obdivuji její italštinu a všechny informace, které o Itálii ví. Itálie je krásná a určitě bych na exkurzi jela znovu.

JAK SE NATÁČÍ FILM

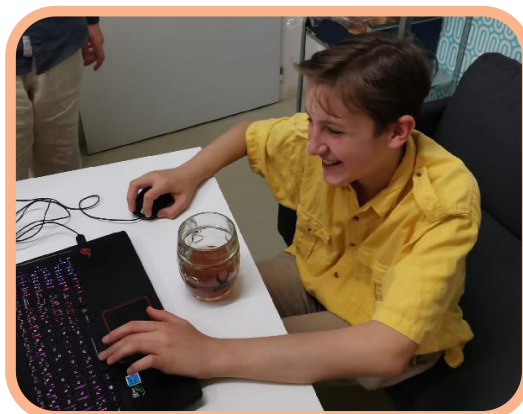
V PRAZE

Dobře, dobře, přiznávám, můj titulík byl takový menší „clickbait“. Nenatáčela jsem ani celovečeraček, ani s žádnou televizí, či společností za tučné honoráře a za dlouhých natáčecích dnů. Čistá pravda ale je, že nějaký ten film jsem opravdu natočila a to všechno pod střechou Letenského ateliéru příměstských táborů Aeroškoly, kam jsem se první srpnový týden vydala, abych se něco nového naučila a zažila nové věci. V mém článku se tedy dozvíte, cože jsem to vlastně natáčela, jaké to je být členem – téměř- profesionálního filmového štábu, nebo třeba o kině, kde místo sedačky sedíte v autě.

A s kýmže jsem to vlastně byla?

Celý týden byl náš štáb pod křídly Viktorie Rampal Dzurenko a Ranjana Rampala. Ti nás taky umělecky vedli a radili nám v oblasti kamery, střihu i herectví (a taky nás vždycky v čas odvedli na oběd). Teď už ale k našemu štábu s příhodným názvem „Silence Please!“. Skládáme se z šesti členů a každý se specializujeme v jiné oblasti. Čtenáře, kteří mě znají, asi nepřekvapí, že já zastupovala herecké odvětví. Rozhodně jsem ale nebyla jediná herečka ve štábu. Hlavní slovo, co se hlavních mužských rolí týče, má nejmladší člen Silence Please! - Jenda Nevyhoštěný. Nejen, že dokáže odehrát hlavní dvojroli ve filmu, ale dokáže ho sám i zrežimovat. Nazvala bych ho takovým Hugo Haasem 21. století.

Další členové plní ve zkratce všechny ostatní nezbytné pozice štábu. Bára Musilová zastává práci kameramana, kostyméra a maskéra. Její bratr John zvládne dělat asistenci střihu a zahrát roli ve filmu, nebo třeba dělat zastiňovače. A jak se říká, polovina úspěchu filmu je střih. Na ten je tady Miky Holas, který kromě střihání našich filmů zvládl sestříhat i snímky z kurzů pro dospělé. A nakonec tady máme ještě jednoho talentovaného, už téměř profesionálního střihače, ale i neméně zdatného scénáristu a režiséra Alberta Waage.

Jak se natáčí film v Praze

Nás šest tedy na týden spojilo své síly, abychom vytvořili co nejlepší a nejkvalitnější krátké filmy.

Pět dnů rozhodně není dlouhá doba, a proto nebylo času nazbyt a hned během seznamovacího prvního dne vznikl veškerý materiál k filmu Skvělá kombinace. Přestože scénář vznikl poměrně impulzivně, musím vás sebestředně (ve filmu jsem si stříhla hlavní roli) pochválit, protože výsledek vypadá, dle mého, opravdu dobře. Natáčení taky provázela spousta komických a humorných situací, od natáčení před Senátem ČR, až po tlačení nákupního vozíku letenskou plání.

Další natáčecí dny byly neméně zajímavé. Asi největším zážitkem ale byla příležitost točit v opravdovém kině. Letenské Bio Oko nám poskytlo svůj sál, který se ale poměrně vymyká standardům kinosálů. Jeho sedadla jsou totiž poskládána z nejrůznějších sedadel od zubařského křesla po lehátko. Největší kuriozitou kina je ale dvojsedadlo kabrioletu, kde jsme měli právě my za úkol natočit scény z auta. V rámci našeho štábu tak vznikl film Únos, který jsme společně s Albertem Waage režírovali.

A že vás zajímá, jak nakonec Jendovo (i nás všech) dílo dopadlo? Všechny filmy, které jsme během týdne natočili najdete na platformě YouTube na kanále Viktori & Rampals. Celý týden uběhl jako voda a nám už jen zbývalo v pátek odpoledne odprezentovat naše snímky rodičům a známým. Už teď se moc těším na další spolupráci s Aeroškolou a našim štábem Silence Please!

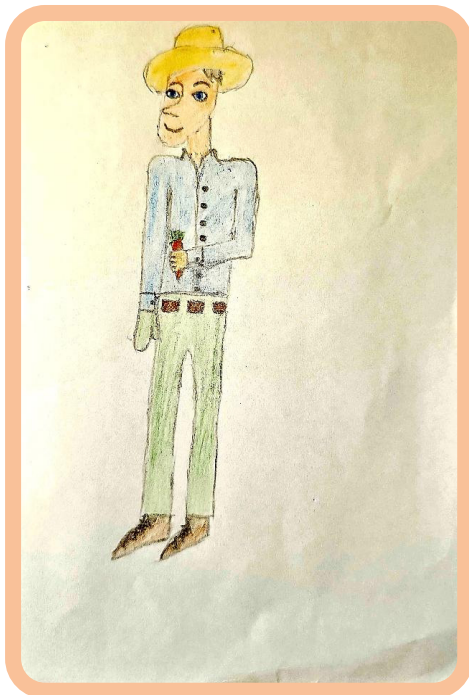

FANTASTICKÉ PŘÍHODY

PANA NEHODY

Na rohu Nemotorné ulice, v obci Nešikov, v bílém domě s šikmou červenou střechou žije pan Nehoda. Nešikov je malá vesnička ležící na hranici mezi Jihomoravským a Zlínským krajem. Naštěstí je to před hranicí, a tak pan Nehoda nemusí jezdit do Zlína. Jezdí tedy do Brna. Nemotorná ulice je na okraji vesnice. Bydlí v ní dvanáct sousedů pana Nehody. Ulice Nemotorná stála jako první ulice v Nešikově. I její současní obyvatelé ve svých domech bydlí již dlouho, tak jako pan Nehoda..

Pan Nehoda je velmi vysoký a hubený. Asi nejdelší a nejzajímavější částí pana Nehody jsou jeho dlouhatánské nohy. Jsou tak dlouhé jako žirafí nohy. Délku svých nohou pan Nehoda podědil po svém otci, který je zdědil po jeho otci a tak dále a dále kam až paměť sahá. Zkrátka a dobře, páni Nehodové měli vždy dlouhé nohy. Pan Nehoda velmi rád zahradničí. Na jeho zahradě bychom našli zeleninu a ovoce všeho druhu, od okurek přes rajčata a jablka po melouny. Pan Nehoda chová velkou lásku ke květinám. V záhonech za domem pana Nehody nalezneme třeba růže všech barev nebo na jaře kvetoucí narcisy. Nejoblíbenější květinou pana Nehody je tulipán. V řádcích za hospodářskou budovou na jaře i v létě kvetou stovky různých druhů tulipánů, od jednobarevných po například tříbarvé. Hospodářská budova pana Nehody je přeplněna hráběmi, lopatami, rýči a dalšími různorodými nástroji.

Nejraději ze všech barev má pan Nehoda modrou a zelenou. Miluje všechny jejich odstíny. V zelených tónech si vybavil kuchyni a obývací pokoj. V modrých barvách zase koupelnu a ložnici. Pan Nehoda nosí modré košile. Někdy si vezme nebesky modrou, jindy naopak mořsky modrou, podle nálady. Kalhoty pana Nehody jsou většinou zelené s kšandami, pokud pan Nehoda zrovna nepřesazoval růže, poté budou celé od bláta. Panu Nehodovi často na hlavě sedívá žlutý slamák.

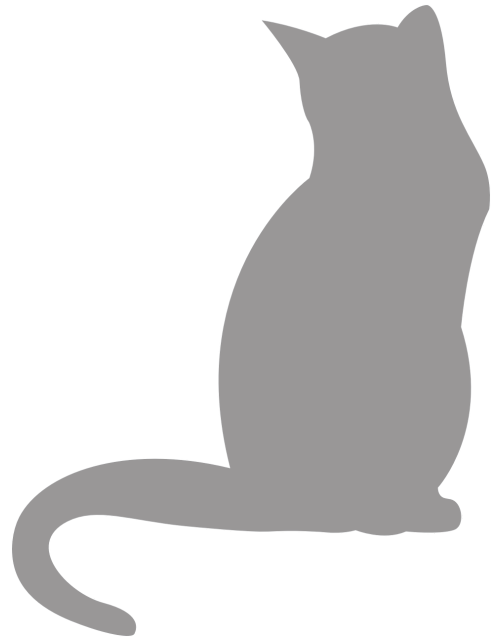
Pan Nehoda je člověk s dobrým srdcem. Ovšem pokud jde o to, jak se snaží pomoci, tak to nemusí vždy dopadnout dobře. Nu, však uvidíte.

Povídka

Záchrana koťátka

Jednoho hezkého podzimního dne, v září, si vyšel pan Nehoda časně po ránu na procházku se svým psem Puntou. Procházeli Nemotornou ulicí kolem jeho sousedů. Náhle Puntá začichal, vytrhl vodítko panu Nehodovi z ruky a ten nenadálou silou upadl na zem nosem napřed. Malý strakatý pes se rozběhl ke shluku popelnic. Pan Nehoda se pokoušel vstát, aby Puntú chytil. Jeho snaha ovšem vyšla na prázdno. Puntá strkal hlavu mezi popelnice a na cosi tam štěkal. Po marném pokusu vstát se pan Nehoda konečně postavil na roztřesené nohy. Pomalu kráčel k zaměstnanému zvířeti a chytnul ho za vodítko. Odtáhl ho od popelnic. Přivázal Puntú k sloupu veřejného osvětlení a nakouknul za popelnice. A hle, v rožku se tam choulilo vyděšené koťátko. „Ahoj, koťátko. Neboj se, už jsi v bezpečí“ chlácholil ho pan Nehoda zvedajíce jej zpoza popelnic. Vzal Puntovo vodítko a odešel domů.

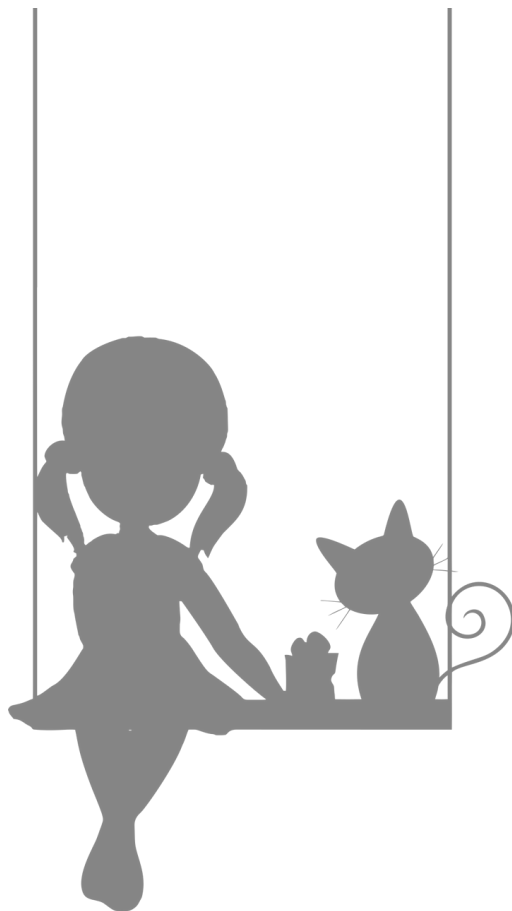

Doma nechal Puntú pobíhat na zahradě a v koupelně koupal špinavé kotě. Zmydlil ho, opláchnul a usušil. Koťátko se to moc nezamlouvalo. Plivalo vodu a prskalo. Pan Nehoda měl štěstí, že ho nepoškrábalo. Pokusil se ho i vyfénovat, ale kotě mu uteklo. Poté ho pouze vysušil ručníkem. Přenesl ho do kuchyně a posadil na okenní parapet. Vyškrábal zbytek tuňáka z včerejší večeře do misky. Postavil ji na polici a snažil se tam koťátko vysadit, jenže uklouznul na mokré podlaze. Koťátko spadlo na všechny čtyři. Pan Nehoda ho se na polici natáhl ještě jednou. Kotě pohodlně dosedlo na dřevo a pomalu ujídalo rybu z nádoby. Pan Nehoda umístil měkký polštářek na parapet, kam svítilo slunce. Vylezl na zahradu a z kůlny vyzvedl rýč. Puntá kolem něj veselé poskakoval. „Ta růže potřebuje zase přesadit“ brblal si. Procházel zahradu a z poza plotu vykoukla plešatá hlava pana Mrzouta. „Dobré odpoledne, pane Mrzoute“ zvolal pan Nehoda. Postavil se k plotu a vyprávěl. „Pane Mrzoute, mě se vám stala taková zvláštní věc. Víte, šel jsem na procházku s Puntou a našel jsem ztracené kotě. Nevíte, čím je?“ ptal se. „Ne, proč se ptáte zrovna mě?“ opáčil mrzutě pan Mrzout. „Jen tak. No, nezlobte se, ale musím pracovat“ pravil pozvedajíce lopatu na důkaz své zaměstnanosti. Kopnul do země vedle růžového keře, ovšem si nestačil povšimnout, že chtěl přesadit keř vedle. „Aspoň ho pohnojím“ zamumlal a hrnul se do kůlny pro hnojivo. Navrátil se, hned trochu pohnojil keř.

Povídka

Vykopával správný keř, když uzřel paní Peluškovou, svou sousedku, jak si to rázovala k jeho brance. Už spěchal jí otevřít. Za běhu si vybavil, že se domluvili na její návštěvě. Měl jí dát přepravku jeho jablek. Paní Pelušková čekala u branky než jí pan Nehoda přišel otevřít držíce si klobouk na hlavě. Před brankou se zastavil a smeknul. „Dobrý den, paní Pelušková“ zdravil s nadšením, které nad pozdravem dokáže vyvinout pouze on. „Ó, zdravím, pane Nehodo. A jak se vůbec máte a tak?“ tázala se paní Pelušková zcela překvapena tou milou pozorností. „Nu, pojdte dál. Já najdu ta jablka a vy se podíváte“ zval ji dále. Paní Peluškové to ani nepřipadalo podivné. Pan Nehoda si většinou nepamatuje, proč za ním paní Pelušková přichází. Pan Nehoda odemknul, pustil paní Peluškovou, ta prošla dveřmi a oba v nich zmizeli.

Kotátko skočilo na zem, protáhlo se a otíralo se panu Nehodovi o nohy. Pan Nehoda sklouznul po schodech do sklepa, které klouzaly v každé roční době. Paní Pelušková čekala v kuchyni a roztomilého kotěte si zatím nevšimla. Pan Nehoda opatrně stoupal po schodech s přepravkou plnou jablek. Jenže kotě mňouklo a pan Nehoda ztratil rovnováhu. Paní Pelušková naštěstí stála u schodů. V poslední chvíli převzala přepravku a pan Nehoda dostal možnost znovu nabýt rovnováhy. Paní Pelušková odložila bedýnku na podlahu. Podala panu Nehodovi ruku a pomaličku mu pomohla na horu do chodby. Konečně oba pevně stáli na prahu poklopu do sklepa. Kotátko se otřelo paní Peluškové o nohu. Ta jej zvedla a drbala na bříšku. „Pane Nehodo, kde jste vzal to kotě?“ ptala se s vrnícím mazlíčkem v náručí. „U vašich popelnic“ odpověděl pan Nehoda nechápajíc, co zatím je. „Vždyť to je moje Tlapka“ zaradovala se paní Pelušková. „Jak to víte?“ stále nechápal pan Nehoda. „Má obojek s mým telefonním číslem“ smála se paní Pelušková ulehčeně, že se jí kotě neztratilo.

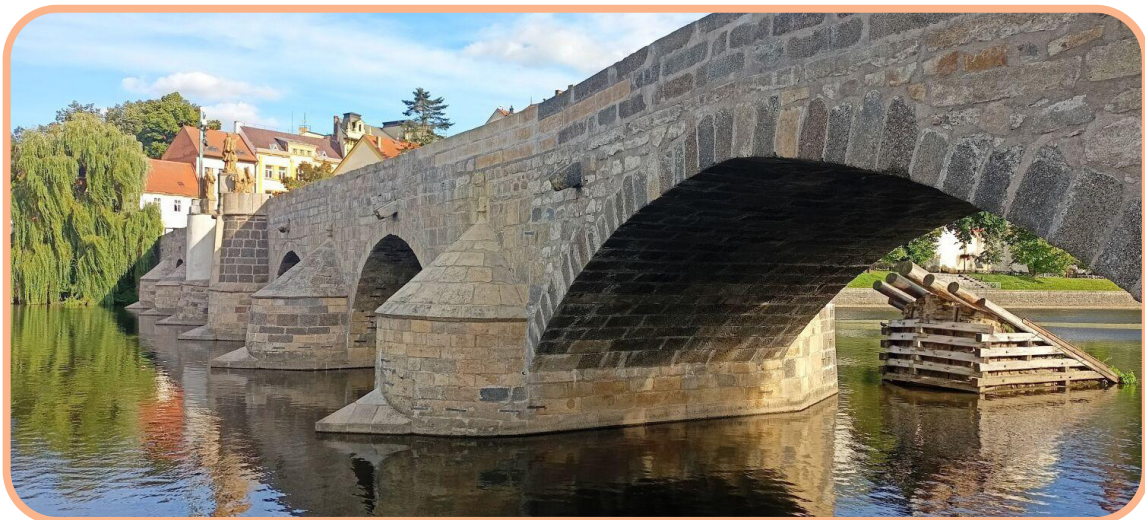

EXKURZE DO TEMELÍNA

Jak si mnozí z vás jistě všimli, uskutečnila se v září jedinečná exkurze do jaderné elektrárny Temelín. V tomto článku bych vám ráda popsala, jak exkurze probíhala a uvedla věci, které mě nejvíc zaujaly.

Z Ostravy jsme vyjeli v brzkých ranních hodinách a po asi sedmihodinové jízdě autobusem jsme dorazili do Písku, kde jsme navštívili muzeum vodní elektrárny a snědli špekáček či hermelín, abychom se posilnili na prohlídku onoho historického města. V Písku se například nachází nejstarší dochovaný most v Česku, ale můžete zde obdivovat i budovy s krásnými fasádami.

Chvíle, na kterou jsme se všichni těšili, nastala druhého dne okolo jedenácté, kdy jsme nastoupili do autobusu, který nás zavezl k jaderné elektrárně Temelín. Temelín je jednou ze dvou českých jaderných elektráren a se svými dvěma výrobními bloky je menší než Dukovany. Jelikož je možno se ve střežené části areálu elektrárny pohybovat pouze v malém počtu, rozdělili jsme se na skupinky po osmi, oblékli si reflexní vesty a helmy, abychom mohli následně projít bezpečnostní kontrolou, kde jsme prošli detektorem kovu a byla nám změřena radiace. Poté začala samotná prohlídka.

EXKURZE DO TEMELÍNA

Podívali jsme se zblízka k chladícím věžím, ze kterých, přesto že to tak může vypadat, nestoupá kouř, ale pouze vodní pára. Další zajímavou zastávkou byla budova s turbínami, které se otočí tři tisícekrát za minutu. Dokonce pod námi vibrovala podlaha! Mohli jsme nahlédnout i do místnosti, která imituje opravdovou řídicí místnost elektrárny a školí se v ní budoucí pracovníci, aby zvládli všechny možné situace, které v elektrárně mohou nastat.

Prohlídku jsme zakončili v návštěvnickém centru, kde jsme se pomocí brýlí s virtuální realitou mohli podívat přímo k reaktoru a proletět se chladící věží. Přestože byla cesta do Písku dlouhá, myslím si, že rozhodně stála za to, a pokud budete mít někdy možnost se na tuto exkurzi přihlásit, tak rozhodně neváhejte!

EMKO

Šéfredaktor:

Ema Dančíková, KVIA

Odborný dohled:

Mgr. Rostislav Gromnica, Ph. D.

Žurnalisté:

Anna Katharina Hinterreiter, OKTA

Karolína Běčáková, SB

Prokop Konicar, OKTA

Václav Šindelář, KVB

Ema Dančíková, KVIA

Adéla Hladíková, KVIA

Anna Hrubá, KVIB

Jan Havlásek, 1.A

Oliver Turecký, SB

Emma Justýna Mušálková, SB

Klára Holendová, 1.A

Valérie Lokajová, SB

Dora Kaletová, SB

Grafici:

Karolína Brožinová, 3.A

Alžběta Karbanová, 1.A

Jakub Hon, OKTA

Oliver Turecký, SB

